

Biskop Marianne Gaardens prædiken ved gudstjenesten 1. søndag i advent den 2. december 2018 i Horreby Kirke.

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus:

Da de nærmede sig Jerusalem
og kom til Betfage ved Oliebjerget,
sendte Jesus to disciple af sted og sagde til dem:

»Gå ind i landsbyen heroverfor,
og I vil straks finde et æsel, som står bundet med sit føl.
Løs dem, og kom med dem.
Og hvis nogen spørger jer om noget, skal I svare:
Herren har brug for dem, men vil straks sende dem tilbage.«

Det skete, for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten, der siger: »Sig til Zions datter: Se, din konge kommer til dig, sagtmodig, ridende på et æsel og på et trækdyrs føl.«

Disciplene gik hen og gjorde, som Jesus havde pålagt dem. De kom med æslet og føllet og lagde deres kapper på dem,
og han satte sig derpå.
Den store folkeskare bredte deres kapper ud på vejen,
andre skar grene af træerne og strøede dem på vejen.

Og skarerne, som gik foran ham,
og de, der fulgte efter, råbte:
»Hosianna, Davids søn! Velsignet være han,
som kommer, i Herrens navn!
Hosianna i det højeste!«

Matt 21,1-9

Det er i dag første søndag i advent.
Adventskransen er hængt op her i kirken
som i de fleste hjem, og det første lys er tændt.
Det er tid til at pynte op til jul,
og der klippes julepynt i skoler og børnehaver,
og børnene synger julesalmer og sange.

December måned er fyldt af juletraditioner,
der vidner om vores kristne kulturarv og værdier.
En af traditionerne er, at skoler, børnehaver og dagplejere kommer til en gudstjeneste i kirken
inden juleferien.

Det er imidlertid faldet nogen for brystet,
at børn i skole- eller børnehavetiden skal i kirke.

En pædagog har i den forgangne uge i et indlæg i pædagogernes fagblad opfordret sine kollegaer til at droppe kirken. Børnene skal vælge selv, og børnehaver og skoler skal være værdineutrale. Idealet er værdineutrale fællesskaber – men findes de overhovedet? Kan man opdrage børn uden normer og værdier?

Det er den samme tankegang, der ligger bag forældres ønske om, at børnene selv skal vælge, om de vil døbes.

Men forældre har magt over og ansvar for deres børn

– i hvert fald til de når en vis alder, og flytter hjemme fra.

Og når man har magt, har man også ansvaret for at forvalte magten i overensstemmelse med de værdier, man står for.

Det er for mig at se, et af temaerne i dagens tekst.

Jesus skal ind i Jerusalem.

Han kunne vælge at komme ridende ind i byen i prompt og pragt på en stor flot hingst, der demonstrerer magt og væld, alt mens folkemasserne hylder ham.

Det vælger han ikke at gøre.

Han kunne jo også bare finde en anden byport længst væk fra folkemængden, og så kamufleret af sine disciple lige så stille liste ind i byen, diskret og anonymt uden nogen opdager ham, og dermed undgå opmærksomhed og alt postyr. Det vælger han heller ikke at gøre.

I stedet beder han disciplene om at hente et æsel og dets føl, fordi han har brug for det, som han siger!

Og så rider han sagtmødig på et æsel og på et trækdyrs føl, der udstråler underkastelse og ydmyghed ind i byen,

alt imens folkeskarerne hylder ham, som var han en konge.

Magten i vores verden ser normalt anderledes ud.

Ofte er det mænd i mørkt jakkesæt og kvinder i pænt tøj foran imponerede bygninger, eller mennesker, der giver hinanden håndtryk med forskellige landes flag i baggrunden og blitzende fotografere foran.

De transporteres i store biler og privatfly, oftest fulgt af bodyguards og rullende kameraer og mange menneskers opmærksomhed, der demonstrerer, at de har magt og styr på økonomien, markedet og pengestrømmene i verdenen.

En kendt folketingspolitiker sagde engang, at der kun findes to naturlove: tyngdekraften, der trækker alting nedad, og magten, der får alting til at stige en til hovedet.

Jesus valgte at ride på et æsel,

det er der ikke megen magtdemonstration over.

Men hvorfor denne iscenesættelse af sin egen ydmyghed?

Den katolske kirkes overhoved, Pave Frans, gjorde det samme som Jesus på en rejse i 2015 i USA,

et land hvor man om noget sted i verdenen kører i store biler. Paven kunne have valgt at lade sig transportere rundt i en stor sort Mercedes med skudsikre vinduer, flankeret af bodyguards, der demonstrerer magt og indflydelse.

Eller han kunne have valgt bare at besøge USA uden verdenspressens opmærksomhed, og så køre rundt i en almindelige lejet bil som en anonym person.
Men han gjorde ingen af delene.

I stedet valgte Pave Frans at køre i en lille Fiat 500.
En stor og magtfuld mand, leder for den største kristne kirke i verdenen i en lille bitte bil på størrelse med Mister Beans. Der sad han og vinkede til den hyldende skare og fotograferne. Billederne gik verden rundt. Men æsel eller Fiat 500 – hvorfor denne demonstration af ydmyghed?

Hvorfor havde paven brug for en Fiat 500, og hvorfor havde Jesus brug for et æsel?

Selvfølgelig havde Jesus brug for at ride på et æsel ind i byen, fordi profeterne havde forudsagt, at den kommende konge skulle komme sagtmodigt ridende på et æsel.
Men der er mere at sige end det.

Og det handler for mig at se om, at når man har magt, så har man også ansvaret for at forvalte magten i overensstemmelse med de værdier, man står for.

Jesus er ydmyg, men han ved godt, at han har magt.
Det er imidlertid ikke en almindelig magt, han har, men en guddommelig magt.
"Mig er givet al magt i himlen og på jorden", siger han.
Det hører vi, hver gang der er dåb i kirken.

Så Jesus ved godt, at han har magt, og den magt tager han ansvar for ved at ride på et æsel.
For netop ved at ride på et æsel demonstrerer han, at den guddommelige magt udfoldes i ydmyghed og afmagt.

Han kunne have demonstreret sin magt ved at tvinge folk til at tilbede og underkaste sig ham.
Eller han kunne have forsøgt at smyge sig uden om sit ansvar ved at liste ind af en byport i al ubemærkethed.
Og så lade det være op til folk selv at finde ud af, hvordan Guds kærlighedsmagt virker i verdenen.

Men Jesus tager ansvar for den guddommelige magt, der er blevet ham givet og viser det ved at ride sagtmodigt og ydmygt på et æsel.

For velsignelse og ydmyghed hænger sammen, ligesom kærlighed og afmagt gør.
Den guddommelige magt viser sig igennem afmagten. For den virkelige magt vokser ud af at kunne være i afmagten.

Så Guds magt går hånd i hånd med ydmyghed og afmagt.

Derfor har Jesus brug for et æsel.

Og vi kan lære noget af Jesus.

Ikke ved nødvendigvis at skifte vores store bil ud med et æsel eller en Fiat 500, men ved at tage ansvar for den magt, der er os blevet givet, og tydeligt vise vores værdier.

Vi har alle i større eller mindre grad en magt,

der er blevet os givet, og som vi dermed også har et ansvar for – som fx for vores børn.

Det ansvar forvalter vi hverken ved at tvinge vores børn til at underkaste sig vores vilje, eller ved at forsøge at lave værdineutrale rum støvsuget for kristne værdier.

Børn har som alle andre brug for rollemodeller,

der viser vejen, viser hvad der er rigtig og forkert.

Det er ikke et spørgsmål om at tvinge nogen med magt,

men det handler om tage ansvaret på sig

og turde være tydelige og udstikke retningen.

Det er vores ansvar at vise vores børn hvilke værdier,

vi står for og tror på.

Det er en af samtidens største illusioner, at man kan have fællesskaber, sociale som familiære uden normer og værdier. Og man svigter sin opgave, når man ikke påtager sig ansvaret og står ved de værdier, man tror på.

Jeg tror på de kristne værdier.

Tror på, at den guddommelige magt udfoldes i magtesløshed.

For Guds magt er kærlighed.

På den ene side er kærligheden magtesløs,

og på den anden side overvinder kærligheden alt.

I kærlighed erfarer vi afmagten.

Du har ikke magt over den, du elsker.

Du kan ikke styre den, du holder af.

Den anden har sin egen frie vilje til at gøre,

hvad den anden vil

– om det så er at vælge dig og dine værdier fra.

Den sande kærlighed sætter den anden fri.

Kærligheden er afmægtig, ellers er det ikke kærlighed.

Det er i vores afmagt, at Guds magt kan sætte sig igennem, så kan Gud virke igennem os.

Det er Jesu eget liv og død et fantastisk billede på.

Vi venter i adventstiden på hans fødselsdag d. 24. december.

Han fødes under ydmyge kår i en stald.

Han lever sit liv blandt samfundets udstødte.

Han hjælper den fattige og helbreder den syge.

Han sætter sig selv til side for at tjene andre.

Han rider ind i Jerusalem på et æsel.

Og han ved, at det er de samme mennesker,

der hylder ham som en konge, der senere slår ham ihjel.
Og alligevel beder han for dem, da han hænger på korset.
For han elsker sine fjender,
og beder for dem, der forfølger ham.
Og kærligheden overvinder alt – og han genopstår.

Vi bliver aldrig færdig med at høre og forstå den fortælling, og derfor er det fantastisk, at skoler og børnehaver inviteres til julegudstjenester landet over, og at I er kommet her i dag første søndag i advent.

Adventskransen er hængt op, og det første lys er tændt.
Lyset, der symboliserer hans komme til verdenen.
Sammen kan vi glæde os over december måneds juletraditioner, der vidner om vores kristne kulturarv og kristne værdier.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du som var, er og bliver én sand treeing Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen

Kirkebøn

Vi takker dig, Gud, for livet, du har skænket os;
for den verden, vi lever i, og for de mennesker, vi holder af
– og dem som holder os ud.

Tak fordi vores liv ikke afhænger af vores egen magt,
men i sidste ende hviler på din kærlige magt.
Tak for dåben, hvori vi hører dit løfte om at være med os ind til verdenens ende.

Tak fordi du til stadighed kommer til os,
og berører os med dit ord,
åbner vore øre og øjne, nærer troen,
og viser os, hvordan vi skal være over for hinanden.

Indgyd os styrke og mod, så vi tager ansvar for de værdier, du vil, at vi skal leve efter.

Giv os muligheden for at tilgive
selvom vi er trodsige.
Giv os modet til at være ydmyge,
selv om vi er bange.
Giv os troen på, at vi er værdifulde
selv om vi godt ved, at vi er fulde af fejl.
Så vi med et åbent sind kan tage imod din kærlighed.

Vær hos den, der lider, sørger og er bange.
Hos den der er bitter, udmattet og modløs.
Og lad den, for hvem døden er nær, mærke
din omsorg, dit nærvær og din kærlighed.

Velsign vort land og dets indbyggere,
dronningen og hele hendes hus,
regeringen, folketinget og domstolene,
og giv dem og alle os, at vi må gøre din vilje.

Nedbryd falske fjendebilleder og fordomme.
Skab vilje til fred, dialog og forsoning,
overalt hvor der findes had, fanatisme og krig
i den store verden og i de små hjem.

Styrk og bevar din kirke og alle os i den.
Gør os til et åbent, levende og givende fællesskab.
Både her i Klosterkirken og ud over den hele verden.

Værn om vores familie og venner,
og alle dem, som står os nær.
(Og her kan vi hver især i stilhed
formulere vores egen bøn....)

Gud hør vor bøn og
giv os alle din nåde, fred og velsignelse.
Amen